

אהבת הדיילת והגורילה

אתי פרייברג
רק לא שיעמום

ביומו לחזות בהצגות המועלות בתיאטרון ירושלים. מנהל התיאטרון, אביטל מור סינזון לא הבין מדוע התייר, שאינו מבין מילה עיברית, מתעקש לראות ערב-ערב את שייקספיר — בעברית דווקא.

כששוחח עם התייר התברר לו, כי הלה אינו מעוניין בווליאם אלא באתי, שעבדה כדיילת-סדרנית בתיאטרון. לתייר היתה הצעה מפתה — לא לאתי, לתיאטרון. הוא ביקש ממוסינזון שיסדר לו פגישה עם אתי, והבטיח שאם ייצא מכך שידוך, יקבל התיאטרון את הקומיסיון שלו — צ'ק בן חמש ספרות, ובדולרים.

מוסינזון סידר. אתי התייר סעדו ארוי חת-ערב לאור גרות במלון הילטון, והה היה הסוף. «אפילו בשביל תיאטרון ירושלים אני לא מוכנה לסבול שיעמום כזה כל החיים שלי!» הסבירה אז אתי.

אחר-כך בא תורו של רופא-השיניים הישראלי, שלמד באיטליה. הוא הגיע ל- חופשה בארץ, הלך לגלריה הקטנה ופגש את אתי. הם יצאו כמה שבועות, החזיקו ידיים בנאמנות ראוייה לשבח, ונפרדו. «אפילו בשביל השיניים שלי אני לא מוכנה לסבול שיעמום כזה כל החיים שלי!» התוודתה אחר-כך אתי.

לפני שבועיים התקיים שבוע-החמון הישראלי במלון הילטון תל-אביב, ואתי היתה בו אחת הדיילות. לכל אחד מבעלי בתי-החרושת הגדולים לפרודוקטים מחו"ל, שחפץ להזמין אותה לארוחת-ערב, היא סיפרה שהיא כבר תפוסה ומתחנתת בעוד מיספר שבועות.

אבל מה שלא הצליחו לעשות המזונאים הכבדים המילטון תל-אביב, הצליח לעשות הגורילה פשוט מירושלים. בשבוע שעבר התקיים כנס החיילים המשוחררים הישראליים של חיים לסקוב. אחד משומרי ראשו של שרהביטחון שימזון פרס, שהיה אורח-הכבוד באותו ערב, בחזר צעיר שאת שמו הצנוניה אינה מרשה לפרסם. עמד ליד דלת בנייני האומה, כש הוא שומר על השר שלו. לידו ניצבה אתי, שכיתנה כדיילת גם באירוע זה, ושמרה על חיים לסקוב. מבטי השיניים

אני לא יודעת מדוע יצחק רבין צריך ביוגראף רישמי, שילווה אותו לכל מקום. אילו היה מלווה ביוגראף את אתי פרייברג, חתיכה ירושלמית בלונדית בעלת גוף משגע, עיניים גדולות ושיער גולש, הספר שהוא היה מוציא תחת ידו היה ללא ספק מותח יותר, מאשר כל ספר שר הוא על כבוד ראשה-הממשלה ורעייתו. אתי התפרסמה בציבור הרחב לראשונה כאשר תייר אמריקאי היה מגיע מדייטום-

פוח לא פחות מהאמריקאיות. אלא שגיים הוא, למען האמת, די אדיש לחתיכות טוב, אחרי הכל הוא נחשב היום אחד הגברים הסכסיים של הקולנוע, ולפני שנה התפרסמה תמונת-אמצע שלו בעירום מלא בירחון הנשים פלייג'ורל. או אני לא צריכה לספר לכם שמרגע שר הוא נכנס לדיסקוטק של ינוקא, העניינים של כל החתיכות ישר נדבקו אליו.

העניין הוא שכולן הסתפקו בכך ששלחו לעברו מבטי-ערגה, כולן, חוץ משרי קאאטי היפהפייה, שלא הסתפקה במבטים וניגשה ישר לעניין.

עוד לפני שהחתיכות האחרות הספיקו להגיד גים בראון, היא היתה כבר צמודה לכל אורך הגוף האתלטי שלו על רחבת הריקודים, והוציאה את העיניים לכל הדי חתיכות שישיבו בצד והתפוצצו מקינאה.

הכי מבסוט מהסיפור היה, כמובן, גים עצמו, שאמר לי בחיוך: «הישראליות שלי כם בחורות מאד יפות ועליונות, אבל את מבנה שאני לא יכול להיות קשור לאף אחת מהן. חוץ מזה שיש לי פה ילד, שאני צריך להרזים אותו ורק אחרי זה אני חופשי לבילויים».

שרי החיפאית בת ה-23, נעצה בו מבטי-הערגה ואמרה לי: «אם את רוצה להגיע לאיזה רומן עם כוכבים מפורסמים, את צריכה להשאיר את הבושה ב- בית. הכוכבים הם יצורים מפונקים, ואוהי בים שמחזרים אחריהם. אבל אם הם גם חתיכים, או לעזאזל הבושה. העיקר הי גוד-טיים!»

מבין כל כוכבי-הקולנוע שמציפים היום את אילת, הבלוט ביותר תרתי-משמע הוא ללא-ספק, השחקן הכוכבי ג'ים בראון. ואיך, אתם חושבים, מתנהגות כל עלמות-החמד האילתיות או הנופשות הצפוניות, כשהן פוגשות בכוכבי שניהל כבר סצינות-מיטה נועזות עם יפהפיות לוחטות כמו ראלף וולש, אורסקה אנדרסן ועם פצצות אחרות פחות ידועות. בוויקי-אנד האחרון, למשל, נטלתי לעצמי חופשה קלה, על גנת להינפש קצת מהרכילות המשמממת של תל-אביב, יען כי צחיחה ובושה העיר ואין אף רכי- לות טובה לרפואה. שתי פעמי דרומה

גים בראון עם שרי
רק גוד-טיים

ונחתתי באילת, שמא שם יגונב לאוזני איוה סיפור מרענן ובאתי על שכרי. ובכן, הסיפור בה"ח הידיעה שהבאתי משם עוסק בגים בראון. נכון, שמאו שהוא בארץ צילמו אותו כבר בהסרטה ובמיסעדה ועם הבן שלו, אבל אף אחד עוד לא צילם אותו עם החתיכה הישראלית ששיגעה אותו, ונתנה לו להרגיש שהחתיכות הישראליות מטרי-

אלוהים אוהב בלונדיות

טלי הוד
רק יופי ועסטים

לטלי הוד יש כל התכונות הטובות שבחורה צריכה בחיים. היא חתיכה, היא גבוהה, היא בלונדית. יש לה נקודת-חן על הלחי בדיק במקום שכתוב בספרים. היא ספורטאית ממדרגה ראשונה, מוסיסטית, מאפרת, דוגמנית לעת-מצוא. היא רוכבת על סוסים ויש לה גם כימעת כתר: בתחרות האחרונה על תואר מלכת-היופי נבחרה טלי כסגנית הראשונה במלכת-החן.

מה שהיה חסר לטלי כל החיים זה בחור לאהוב, ועסק שבו תוכל להוציא את המרץ העצום שלה. בקשר לבחור, היא ניסתה כל מיני, אבל זה לא כליכך הלך, כפי שהיא מתודדת: «לא מצאתי את האביר על הסוס הלבן, ונכוויתי יותר מדי פעמים» גם בעסקים, בניגוד לאימרה הידועה, לא כליכך הלך לה. היא פתחה עם שני שותפים מכון להתעמלות, השותפים רבו, המכון לא כליכך הלך, וטלי מצאה עצמה בחוץ.

וכשלא הולך, לא הולך עד הסוף. העיניים הכחולות הגדולות כבו, המצבריוח ירד ואפילו, שוד-ושר, הספורטאית שכליכך הקפידה על גיורתה החלה משמינה.

אבל אלוהים אוהב בלונדיות. יום אחד היא פגשה את איי אייכברג, איש-עסקים ישראלי צעיר, שעשה את העסקים שלו דווקא בפרינקספורט-שעליהמין בגרמניה.

איזו הגיע לארץ כשנודע לו שאמו חולה, כדי להיות לידה עד שתבריא, ולחזור אחר-כך לגרמניה. אבל זה מה שהוא חשב. הוא פגש את טלי. היא סיפרה לו על שני החלומות שלה, על הגבר ועל העסק, והוא החליט להיות אביר-החלומותיה.

גרמניה הפסידה את כישורי-העסקים של איי, אבל רמת-הגן הרוויחה מכון מפואר. שבו יש סאונה פינית, מורה-להתעמלות לנשים (טלי הוד), מורה להתעמלות לגברים (טלי הוד), מורה להליכות ונימוטים (טלי הוד), מורה לאיפור (טלי הוד), קוסמטי- קאית (טלי הוד) ומומחית להרזייה (טלי הוד).

ביום השלישי האחרון נפתח, ברוב פאר והדר, המכון של טלי ואיי. כל גדולי האומה, החל בראש-עיריית רמת-גן, וכלה בכל עיתונאי הספורט והנשים, הוזמנו לראות איך ענינה של טלי מבריקות שוב, מצבריוחה מרומם ואפילו כמה קילוגרמים נשרו מעליה במהירות.

בשלושה שלבים

זה היה צריך לקרות כבר מזמן. אורה יריב היא אמרגנית מוצלחת, שתחת ידיה עברו כבר אמנים רבים, אבל אף אחד לא היה די טוב בשבילה באופן פרטי.

גיורא פיידמן, הוא אמן מפורסם בניגית-הנשמה בקלרנית, שתחת ידו עברו כבר אמרגניות רבות, אבל אף אחת לא היתה די טובה בשבילו באופן פרטי. וכאשר הם נפגשו, הם ידעו שזהו זה. וכידוע, אחרי שנים רבות של המתנה למציאת בן-הזוג הראוי אי-אפשר לעשות סתם עוד חתונה אחת. צריך לעשות אותה בשלושה שלבים.

השלב הראשון היה, כמו אצל כולם, ברבנות. רק ידידים קרובים ביותר הוזמנו לשדרות דויד המלך בתל-אביב לחזות כיצד גיורא שובר, עם הרבה נשמה, את הכוס.

השלב השני היה נרחב יותר. הקומה השנייה של הפיצריה רימוני ברחוב די-זנונג בתל-אביב נסגרה לסתם עמך. המלצר שבפתח התייר את הכניסה רק לנגנים, החברים של גיורא, ולעסקני-הבידור, הי חברים של אורה.

השלב השלישי היה כבר המוני יותר. אחד מתלמידיו של גיורא בנגינה על קלרנית, רופא-העיניים הידוע דוקטור זאב זינרין, הזמין את כל התלמידים של גיורא למסיבה. עד שעת-בוקר מוקדמת ניגנו כולם על קלרניותם שירי-חתונה חסידיים, ורק כשכבר הפציע השחר, שיחירו ררו התלמידים את המורה שלהם ורעייתו הטרייה, כדי שיוכלו ללכת הביתה ולהיות לבד. ליתר ביטחון לקח איתו גיורא גם את הקלרנית.

חתונה